

РЕЙ БРЕДЪРИ ДЕТЕ НА УТРЕШНИЯ ДЕН

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Не искаше да става баща на малката Синя пирамидка. Питър Хорн изобщо не бе планирал подобен развой на събитията. Нито той, нито жена му бяха предполагали, че ще им се случи нещо такова. От дни разговаряха спокойно за раждането на детето им, хранеха се напълно нормално, спяха много, понякога ходеха на забавления, а когато дойде време тя да бъде откарана с хеликоптер до болницата, съпругът ѝ я прегърна и я целуна.

— Скъпа, ще се върнеш след шест часа — каза той. — Тези нови родилни машини правят всичко сами, само дето бащите не са заместили още.

Тя си спомни старата песничка „Не, това не можете да ми вземете“, затананика я и двамата се разсмяха, докато хеликоптерът ги издигаше над зелената ливада и политаше към града.

Докторът, спокоен господин, казваше се Уолкот, бе изключително уверен. Поли Ан, жена му, се бе подготвила за предстоящата задача; бащата, както обикновено, бе изпратен в чакалнята, където можеше да пали цигара от цигара или да си сипва уиски със сода от намиращия се подръка миксер. Чувстваше се доста добре. Това бе първото им дете, но нямаше причина за притеснения. Поли Ан се намираще в добри ръце.

Доктор Уолкот се появи в чакалнята след час. Приличаше на човек, имал среща лице в лице със смъртта. Питър Хорн, който се справяше с третото уиски, замръзна. Пръстите му се свиха около чашата.

— Мъртва е — прошепна.

— Не — тихо отвърна Уолкот. — Не, нищо ѝ няма. Детето...

— Значи детето е мъртво.

— Детето също е живо, но... допийте си питието и елате с мен. Случи се нещо.

Да, наистина се бе случило нещо. И това „нещо“ бе събрало персонала на цялата болница. Хората сновяха по коридорите, влизаха и излизаха от стаи. Докато минаваше по коридора покрай сестри и лекари в бели дрехи, които се споглеждаха и си шепнеха нещо, Питър Хорн се почувства съвсем зле.

— Хей, видяхте ли, видяхте ли! Детето на Питър Хорн! Невероятно!

Влязоха в малко чисто помещение. Вътре над ниска масичка се бе насъбрала тълпа. На масичката имаше нещо.

Малка Синя пирамидка.

— Защо ме доведохте тук? — обърна се Хорн към доктора.

Малката Синя пирамидка се помръдна. И заплака.

Питър Хорн се провря през тълпата и впери ужасен поглед в масата. Пребледня като платно, задъха се.

— Да не искате да кажете, че...?

Доктор Уолкот кимна.

Синята пирамидка имаше шест сини, подобни на пипала израстъка и три очи, които примигваха от върховете на рогчета.

Хорн не можеше да помръдне.

— Тежи три и четиристотин — каза някой.

Майтапят се с мен, помисли си Хорн. Това е някаква тъпа шега. Чарли Ръскол е зад всичко това. Ей сега ще цъфне на вратата, ще викне: „Честит първи април!“ и всички ще се разсмеят. Това не е моето дете. Ама че ужас! Майтапят се.

Хорн стоеше неподвижно и потта се стичаше по лицето му.

— Изведете ме оттук. — Обърна се, ръцете му се свиха и отпуснаха, клепачите му трепереха.

Уолкот го хвана за лакътя.

— Това е ваше дете — спокойно рече той. — Разберете го, господин Хорн.

— Не. Не, не е. — Умът му не можеше да докосне подобно нещо. — Това е някакъв кошмар. Унищожете го!

— Не можем да убиваме човешко същество.

— Човешко същество? — Хорн примигна, за да махне сълзите от очите си. — Това не е човек! Това е богохулство!

— Прегледахме това... дете... и установихме, че не е мутант, не е резултат от разрушени или пренаредени гени — бързо заговори докторът. — Не е някакъв урод. Моля, изслушайте всичко, което ви казвам.

Хорн заби измъчен поглед в стената. Олюляваше се. Докторът говореше сдържано, уверено.

— Детето е било повлияно по някакъв начин от налягането по време на раждането. Имаше изкривяване в измеренията, причинено от едновременни къси съединения и неизправности в родилната и

хипнотичната машини. Както и да е — завърши доста тромаво докторът, — детето ви е родено в... в друго измерение.

Хорн дори не кимна. Стоеше и чакаше.

— Детето ви е живо, здраво и щастливо. Ето го, лежи на масата. Но тъй като се е родило в друго измерение, формата му е чужда за нас. Очите ни са свикнали с триизмерни концепции и не могат да го разпознаят като бебе. Но то е бебе. Под този камуфлаж, зад странната пирамидална форма и израстъци това е *вашето* дете.

Хорн затвори уста и очи.

— Мога ли да изпия нещо?

— Разбира се. — Пъхнаха в ръцете му питие.

— А сега ме сложете да седна някъде за момент. — Отпусна се изнемощяло на един стол. Започваше да му се изяснява. Нещата постепенно заставаха по местата си. Това бе негово дете, независимо от всичко. Потрепери. Колкото и ужасно да изглеждаше, това бе неговото първо дете.

Накрая вдигна очи и се опита да различи доктора.

— Какво ще кажем на Поли? — прошепна едва чуто.

— Ще го измислим утре, веднага щом се почувствате готов.

— И какво ще стане сега? Има ли начин... да стане нормално?

— Ще опитаме. Разбира се, ако дадете съгласието си. В края на краищата детето е ваше. Можете да правите с него каквото пожелаете.

— С него? — Хорн се разсмя горчиво и затвори очи. — А откъде знаете, че е „той“?

Потъваше в тъмнина. Ушите му бучаха.

Уолкот бе видимо смутен.

— Ами, ние... тоест... ами, всъщност не сме съвсем сигурни.

Хорн отпи още глътка.

— Ами ако *не можете* да го оправите?

— Разбирам, че това е голям шок за вас, господин Хорн. Ако не можете да понасяте да го гледате, ние с радост ще го отгледаме тук, в института.

Хорн обмисли думите му.

— Благодаря. Но все пак той е мой и на Поли. Ще му дам дом. Ще го отгледам, както бих отгледал всяко друго дете. Ще му дам нормален домашен живот. Ще се опитам да го обикна. Ще се държа добре с него. — Устните му бяха изтръпнали, не можеше да мисли.

— Разбирате ли с какво се нагърбвате, господин Хорн? Това дете няма да има нормални другарчета — та те ще му извадят душата за нула време. Знаете ги какви са децата. Решите ли да го отгледате в дома си, животът му ще бъде строго ограничен, *никой* не бива да го вижда. Ясно ли ви е това?

— Да. Да, ясно ми е, докторе. Докторе, а умствено добре ли е?

— Да. Проверихме всичките му реакции. Той е чудесно здраво дете, що се касае до нервната му система.

— Просто исках да съм сигурен. Е, остава един-единствен проблем — Поли.

Уолкот се намръщи.

— Честно казано, и аз не знам как да постъпим. Нали разбирате, една жена много тежко преживява вестта, че детето ѝ е мъртвородено. А какво остава за *това* — да ѝ кажем, че е родила нещо, което и на човек не прилича... Не е толкова ясно, колкото ако беше мъртво. Вероятността от шок е много голяма. И въпреки това съм длъжен да ѝ кажа истината. Един лекар няма да стигне доникъде, ако лъже пациента си.

Хорн остави чашата си.

— Не искам да губя и Поли. Бих могъл да се примиря, ако решите да вземете детето, да го унищожите. Но не искам Поли да бъде убита от цялата тази история.

— Надявам се, че ще успеем да върнем нормалния вид на детето. Точно това ме кара да се колебая най-много. Ако знаех, че случаят е безнадежден, незабавно щях да дам потвърждение за евтаназия. Но то има право на шанс.

Хорн бе страшно уморен. Дълбоко в него всичко трепереше.

— Добре, докторе. Ще му трябва храна, мляко и любов, докато успеете да го оправите. И без това не му е леко, така че няма нужда да влошаваме нещата още повече. Кога ще кажем на Поли?

— Утре следобед, когато се събуди.

Хорн стана и отиде до затоплената от меката светлина отгоре маса. Синята пирамидка се размърда, когато протегна ръка към нея.

— Здравей, бебчо — каза той.

Синята пирамидка го погледна с три блестящи сини очи. Едно мъничко синьо пипалце докосна пръста на Хорн. Той потръпна.

— Здравей, бебчо.

Докторът извади биберон.
— Ето го и млякото. Хайде.

Бебето погледна нагоре през разсейващата се мъгла. Видя някакви движещи се над него форми и разбра, че са приятели. Бе новородено, но вече будно, странно будно. Бе осъзнато.

Над и около него имаше движещи се предмети. Шест сиво-бели куба. Шест куба с шестоъгълни придачи и с по три очи. После по прозрачната равнина приближиха други два куба. Единият бе съвсем бял. И той имаше три очи. Нещо в белия куб му хареса. Имаше привличане. Някаква връзка. Нещо в миризмата на Белия куб му напомняше за самото него.

Сега двата новопристигнаха куба, Белият и Сивият, си подсвирваха нещо. От време на време Белият протягаше един от шестоъгълните си придачи и го докосваше. В отговор Бебето протегна едно от пипалцата от пирамидалното си тяло. Харесваше Белия куб. Харесваше го. Беше гладно. Може би Белият куб щеше да му даде храна...

Сивият куб извади розова топка за Бебето. Сега щяха да го нахранят. Добре. Добре. Жадно пое храната.

Яденето бе приятно. Всички Сиво-бели кубове се отдалечиха, само приятният Бял куб остана да стои над Бебето, да го гледа и да му подсвирва. Отново и отново.

Казаха на Поли на следващия ден. Не всичко. Само необходимото. Само намекнаха. Казаха й, че в известен смисъл детето не е съвсем наред. Говореха бавно, все повече затягайки обръча. После доктор Уолкот изнесе дълга лекция за родилните машини, как помагат на жената при раждането и как от време на време се случва да дадат на късо. После се появи някакъв друг учен и я запозна накратко с измеренията, като вдигаше пръсти — ето така: едно, две, три и четири. Трети пък говореше за енергията и материята. И още един — за децата в неравностойно положение.

Накрая Поли не издържа и седна в леглото.

— Какви са всички тия приказки? Какво му е на детето ми и защо е нужно да говорите толкова много?

Уолкот й разказа.

— Разбира се, можете да изчакате още седмица и да го видите. Или да го оставите на попечителството на института.

— Искам да знам само едно — рече Поли.

Доктор Уолкот вдигна вежди.

— Аз ли съм направила детето такова?

— Разбира се, че не сте!

— Значи детето не е някакво генетично чудовище?

— Детето е пъхнато в друго измерение. Във всяко друго отношение си е напълно нормално.

Стегнатите устни на Поли се отпуснаха.

— Тогава ми го донесете — простичко рече тя. — Искам да го видя. Моля ви. Още сега.

Донесоха ѝ „детето“.

Напуснаха болницата на следващия ден. Поли вървеше сама, съвсем сигурно; Питър Хорн я следваше и ѝ се възхищаваше тихо.

Бебето не бе с тях. Щяха да го докарат по-късно. Хорн помогна на жена си да се качи в хеликоптера и седна до нея. Издигна машината в топлия въздух.

— Ти си чудо — рече той.

— Така ли? — отвърна тя и запали цигара.

— И още как. Не плака. Не направи нищо.

— Не е толкова зле, нали разбираш. Важното е да го опознаеш. Мога дори... дори да го държа на ръце. Топъл е, плаче, дори се нуждае от триъгълни пелени. — Тук тя се разсмя. Той обаче долови в смеха ѝ нервен трепет. — Не, Пит, не съм плакала, защото това е моето бебе. Или ще бъде. Не е мъртво, слава Богу. То... просто не знам как да ти го обясня... все още не се е родило. Харесва ми да си мисля, че още не се е родило. Чакаме го да се покаже. Вярвам на доктор Уолкот. А ти?

— Права си. Права си. — Той хвана ръката ѝ. — Знаеш ли нещо? Ти си страхотна сладурана.

— Мога да се справя — каза тя; гледаше напред, докато зелените простори се носеха под тях. — Докато знам, че предстои нещо хубаво, няма да позволя нищо да ме засегне или нарани. Ще изчакам половин година, а след това може и да се самоубия.

— Поли!

Тя го погледна, сякаш го забелязваше чак сега.

— Пит, извинявай. Но подобни неща просто не се случват. Щом всичко свърши и детето най-сетне се „роди“, веднага ще забравя всичко, сякаш не е било. Но ако докторът не успее да ни помогне, тогава умът може да не го понесе и да заповяда на тялото да се качи на покрива и да скочи.

— Всичко ще се оправи — каза той, стискаше лоста за управление. — Трябва да се оправи.

Поли не отговори, само издиша цигарения дим към вихъра от перката.

Минаха три седмици. Всеки ден летяха до института да видят „Пай“. Именно това спокойно и тихо име бе избрала Поли Хорн за Синята пирамидка, която лежеше на топлата спална масичка и примигваше към тях. Доктор Уолкот се погрижи да посочи, че навичките на „детето“ са нормални като на всяко друго бебе; спи еди-колко си часа, будува еди-колко си, понякога е кротко, понякога — не, яде толкова и толкова, изхвърля толкова и толкова. Поли Хорн слушаше, лицето ѝ се смекчаваше, очите ѝ започваха да гледат по-топло.

— Вече чувствате ли се готови да го вземете у дома? — попита доктор Уолкот в края на третата седмица. — Живеете извън града, нали? Добре, значи имате ограден двор, детето ще може да излиза на слънце. Нуждае се от майчина любов. Колкото и банално да звучи, така е. Трябва да го кърмите. Според уговорката, можем да осигурим новата автоматична дойка; успокояващ глас, топлина, длани и всичко останало. — Гласът на доктор Уолкот звучеше сухо. — Но все пак ми се струва, че сте запознати достатъчно с него и знаете, че той е едно хубаво и здраво дете. Готова ли сте, госпожо Хорн?

— Да, готова съм.

— Добре. Водете ми го на всеки три дни за преглед. Това са предписанията. Сега работим върху няколко възможни решения, госпожо Хорн. До края на годината би трябвало да разполагаме с някакви резултати. Не искам да ви казвам нищо конкретно, но имам основания да смятам, че ще измъкнем момчето от четвъртото измерение като зайче от шапката на фокусник.

Докторът бе леко и приятно изненадан, когато Поли Хорн го целуна.

Пит Хорн насочи хеликоптера към дома над вълнистите зелени равнини на Грифит. От време на време поглеждаше към лежащата в ръцете на Поли пирамидка. Тя й гукаше нещо и детето й отговаряше горе-долу по същия начин.

— Питам се... — промълви Поли.

— Какво?

— Как ли изглеждаме *ние* в неговите очи?

— Питам доктор Уолкот. Той каза, че най-вероятно и ние му изглеждаме странно. Бебето е в едно измерение, а ние — в друго.

— Искаш да кажеш, че не му приличаме на мъже и жени ли?

— Ако гледаме на това от наша гледна точка — не приличаме. Но не забравяй, че бебето няма никаква представа за мъжете и жените. Както и да му изглеждаме, за него ние сме съвсем естествени. Свикнало е да ни вижда като кубове, квадрати или пирамиди, както ни вижда от своето си измерение. То няма друг опит, няма друг еталон, с който да ни сравнява. Ние *сме* еталон. От друга страна, то на нас ни изглежда странно, защото го сравняваме с формите и размерите, с които сме свикнали.

— Да, ясно. Разбрах.

Бебето усещаше движението. Един Бял куб го държеше в топлите си придатъци. Другият Бял куб седеше наблизко в някакъв пурпурен овал. Овалът се движеше във въздуха над огромна ярка равнина с пирамиди, шестостени, стълбове и многоцветни кубове.

Единият Бял куб изсвири нещо. Другият му отговори със свирене. Белият куб, който го държеше, се размърда. Бебето гледеше двата Бели куба и света, носещ се покрай тях от другата страна на пътуващия мехур.

Стана му сънено. Затвори очи, настани пирамиденото си телце в скута на Белия куб и започна да издава тихички звуци...

— Заспа — каза Поли Хорн.

Дойде лятото. Питър Хорн имаше много работа в експортно-импортната си фирма, но вечер винаги си бе у дома. Поли се държеше през деня, но ако се заседяваше вечер сама с детето, прекаляваше с пушенето, а веднъж я бе заварил припаднала на кушетката с празна бутилка коняк до нея. Оттогава през нощта сам се грижеше за детето.

Когато плачеше, то издаваше странни свистящи звуци, като плача на някакво изгубило се в джунглата животинче. Децата не плачеха така.

Питър Хорн сложи звукоизолация на детската.

— За да не чува жена ви как бебето плаче ли? — попита работникът.

— Да — отвърна Питър Хорн. — За да не чува.

Рядко канеха гости. Бояха се някой да не се натъкне на Пай — малката сладка пирамидка, скъпият Пай.

— Какъв е този шум? — попита веднъж един от гостите и забрави за коктейла си. — Прилича ми на птичка. Питър, не си ми казвал, че имаш птичарник.

— О, да — отвърна Хорн, докато затваряше вратата на детската. — Пийни още. Хайде, наздраве на всички.

Сякаш си имаха куче или котка в къщата. Поне така го възприемаше Поли. Питър Хорн я наблюдаваше как говори на малкия Пай и как го милва. Пай това, Пай онова, но винаги с нещо като резерва, а понякога се оглеждаше и се опипваше, стискаше ръце, изглеждаше объркана и уплашена, сякаш очакваше да пристигне някой.

— Може да казва тате — съобщи тя на съпруга си през септември. — Да, наистина може. Хайде, Пай. Кажете „тате“.

И вдигна топлата синя пирамидка.

— Уиили — подсвирна тя.

— Още веднъж — каза Поли.

— Уиили — свирна пирамидката.

— За Бога, спри! — каза Пит Хорн. Взе детето от нея и го остави в детската, където то продължаваше да повтаря отново и отново същото име, същото име, същото име. Хорн излезе и си сипа едно. Поли се смееше тихо.

— Не е ли страхотно? — рече тя. — Дори *гласът* му е в четвъртото измерение. Няма ли да е мило, когато се научи да говори хубаво? Ще му дадем да научи монолога на Хамлет и той ще го каже, но ще прозвучи като нещо на Джеймс Джойс! Не сме ли късметлии? Сипи ми едно.

— Пи достатъчно — каза той.

— Е, благодаря ти, сама ще се обслужа — отвърна тя и си наля.

Мина октомври, а след него и ноември. Пай вече се учеше да говори. Свиреше и пискаше, а когато бе гладен, звънеше като звънче. Доктор Уолкот мина да го види.

— Когато е яркосин — каза той, — това означава, че е здрав. Ако цветът избледнее, значи на детето му има нещо. Запомнете го.

— О, да, ще го запомня, разбира се — отвърна Поли. — Синьо като яйце на дрозд за здраве, убито като кобалт за болест.

— Млада госпожо — рече Уолкот. — По-добре вземете две от тези хапчета и елате утре при мен да си побеседваме. Не ми харесва как говорите. Покажете ми езика си. Ахъмм. Пиете ли? Вижте си пръстите. Спрете цигарите наполовина. До утре.

— Не ми помагате особено — каза Поли. — Вече мина почти година.

— Скъпа госпожо Хорн, не искам постоянно да ви държа в напрежение. Щом машините бъдат готови, веднага ще ви уведомим. Работим непрекъснато. Скоро ще проведем експеримент. А сега глътнете хапчетата и си затворете хубавата уста. — Той погали Пай под „брадичката“. — Хубаво здраво бебе, слава Богу!

Бебето забелязваше всички действия на двата приятни Бели куба, които бяха с него през цялото време, когато не спеше. От време на време идваше да го види и един сив куб. Но най-много се грижеха за него и го обичаха именно двата Бели куба. Бебето погледна по-топлия, по-заоблен и по-мек Бял куб и доволно зачурулика. Белият куб го нахрани. Бебето бе доволно. Растеше. Всичко бе познато и хубаво.

Дойде новата 1989 година.

Ракети се издигнаха в небето, хеликоптери бръмчаха в топлите калифорнийски ветрове.

Питър Хорн тайно домъкна две големи плочи специално изработено синьо и сиво поляризирано стъкло. Погледна през тях към „детето“ си. Нищо. Пирамидката си оставаше пирамидка, независимо дали я гледаше на рентгенов апарат или през жълт целофан. Бариерата бе непробиваема. Хорн полека отново започна да пие.

Голямото събитие се случи в началото на февруари. Хорн се връщаше от работа с хеликоптера и с ужас видя събралата се тълпа съседи на моравата пред дома му. Някои седяха, други стояха, трети се отдалечаваха с изплашени физиономии.

Поли разхождаше „детето“ в двора.

Беше много пияна. Държеше малката Синя пирамидка за ръка и я разхождаше напред-назад. Изобщо не забеляза кацането на хеликоптера, нито пък обърна особено внимание на тичащия към нея Хорн.

Един от съседите се обърна към него.

— О, господин Хорн, това е страхотно! Къде го намерихте?

— Хей, ама и ти си сериозен пътешественик, Хорн — извика друг. — В Южна Америка ли го намери?

Поли вдигна пирамидката.

— Кажи „тате“ — извика тя, мъчеше се да фокусира съпруга си.

— Уиил! — извика пирамидката.

— Поли! — каза Питър Хорн.

— Дружелюбен е като куче или котка — каза Поли и тръгна с детето към тях. — Не, изобщо не е опасен. Дружелюбен е, съвсем като бебе. Мъжът ми го донесе от Афганистан.

Съседите започнаха да се разотиват.

— Върнете се! — викна Поли. — Не искате ли да видите бебето ми? Не е ли просто прекрасен!

Пит я зашлеви.

— Моето бебе — промълви тя с прекършен глас.

Той я зашлеви отново и отново, докато накрая тя не млъкна и не припадна. Вдигна я и я отнесе вътре. После прибра Пай, взе телефона и се обади в института.

— Доктор Уолкот, Хорн се обажда. Пригответе машините си. Ще бъде или днес, или никога.

Последва колебливо мълчание. Накрая Уолкот въздъхна.

— Добре. Доведете жена си и детето. Ще се опитаме да оправим нещата.

Затвориха.

Хорн седна и заразглежда пирамидката.

— Съседите го намират за страхотен. — Жена му лежеше на дивана: затворени очи, треперещи устни...

В института миришеше на чисто, подредено, на стерилно. Доктор Уолкот вървеше, следван от Питър Хорн и жена му Поли, която носеше Пай. Свиха през една врата и се озоваха в голямо помещение. В центъра му имаше две маси с големи черни похлупаци, увиснали над тях.

Зад масите се виждаха множество машини с циферблати и лостове. Чуваше се едва доловимо бръмчене. Пит Хорн погледна Поли. Уолкот ѝ даде чаша с някаква течност.

— Изпийте това. — Тя се подчини. — Така. А сега седнете.

Двамата седнаха. Докторът събра длани и ги изгледа.

— Искам да ви кажа с какво се занимавах през последните няколко месеца — рече той. — Опитвам се да измъкна бебето от измерението, в което се намира, било то четвърто, пето или шесто. Всеки път, когато го довеждахте на преглед, работехме по проблема. Сега разполагаме с решение, но то няма нищо общо с изваждането на бебето от измерението, в което *то* съществува.

Поли посърна в стола си. Хорн не изпускаше доктора от очи. Уолкот се наведе напред.

— Не мога да измъкна Пай, но мога да изпратя вас. Това е. — Той разпери ръце.

Хорн погледна машината в ъгъла.

— Искате да кажете, че можете да ни изпратите в измерението на Пай ли?

— Ако наистина го желаете.

Поли не каза нищо. Държеше мълчаливо Пай и го гледаше.

— Знаем какви точно механични и електрически неизправности са довели Пай до сегашното му състояние — обясни доктор Уолкот. — В състояние сме да ги възпроизведем. Но да го *върнем* е нещо различно. Може да минем през безброй неуспешни опити, преди да налучкаме верния път. Комбинацията, изпратила го в другото измерение, бе случайна, но за щастие успяхме да я проследим и регистрираме. Не разполагаме със записи за връщане. Налага се да работим на сляпо. Затова е по-лесно да пратим *вас* в четвъртото измерение, вместо да върнем Пай в нашето.

— Ще виждам ли детето си такова, каквото наистина е в онова измерение? — просто и настойчиво попита Поли.

Уолкот кимна.

— Тогава искам да отида — каза Поли.

— Чакай малко — намеси се Питър Хорн. — Намираме се тук от пет минути, а ти вече зачеркваш остатъка от живота си.

— Но пък ще съм с истинското си бебе. Не ми пука.

— Доктор Уолкот, а как ще изглежда светът от онова друго измерение?

— Няма да има промяна, която *вие* да забележите. Ще се виждате един друг такива, каквито сте, със същите размери и форми. Пирамидата обаче ще стане бебе. Ще получите още едно възприятие и ще можете да интерпретирате видяното по различен начин.

— Но нали няма да се превърнем в паралелепипеди или пирамиди? А вие, докторе, няма ли да приличате на някаква геометрична фигура вместо на човек?

— Ако слепецът прогледне, лишава ли се от слух и обоняние?

— Не.

— Добре тогава. Престанете да мислите с изваждане. Мислете с прибавяне. Получавате нещо. Не губите нищо. Знаете как изглеждат хората и това е преимущество, което Пай няма. Когато пристигнете „там“, ще можете да виждате доктор Уолкот по *двата* начина — като абстрактна геометрична фигура или като човек, както сами си решите. Това сигурно ще ви направи доста големи философи. Има обаче нещо друго.

— И то е?

— За всички останали на света вие, жена ви и детето ви ще изглеждате като абстрактни форми. Бебето е триъгълна пирамида. Съпругата ви сигурно ще бъде овал. Вие самият — паралелепипед. Така че светът ще бъде шокиран, не вие.

— Ще станем уроди.

— Ще станете уроди. Но няма да се чувствате уроди. Ще се наложи да живеете изолирано.

— Докато не намерите начин да ни върнете и тримата.

— Точно така. Могат да минат десет години, дори двайсет. Лично аз не ви го препоръчвам, тъй като можете и да полудеете от чувството за изолация, от това, че не сте като останалите. И най-малката ви параноя ще избие, ако я имате. Естествено изборът е ваш.

Питър се обърна към жена си. Тя го погледна ужасно сериозно.

— Отиваме — каза той.

— В измерението на Пай ли? — попита Уолкот.

— В измерението на Пай.

Станаха от местата си.

— Сигурен ли сте, че няма да изгубим нито едно възприятие, докторе? Ще можете ли да ни разбирате, когато ви говорим? Говоренето на Пай е неразбираемо.

— Пай говори така, защото чува по този начин говора ни в своето измерение. Той имитира звука. Когато сте там и се обръщате към мен, ще говорите на перфектен английски, защото знаете как. Измеренията са свързани с възприятията, времето и познанието.

— Ами Пай? Какво ще стане, когато попаднем в неговото измерение? Ще ни види моментално като хора и това няма ли да е прекалено голям удар за него? Няма ли да е опасно?

— Той е съвсем малък. Нещата за него все още не са напълно установени. Може и да има лек шок, но ще му миришете по същия начин, гласовете ви ще са със същия тембър и ще сте точно толкова топли и обичливи, което е и най-важното. Всичко ще е наред.

Хорн бавно се почеса по главата.

— Да, май тръгнахме по възможно най-дългия път към целта. — Въздъхна. — Иска ми се да имахме друго дете и да забравим напълно за това.

— Но важното в случая е именно това бебе. Осмелявам се да мисля, че Поли не желае никакво друго. Нали, Поли?

— Това бебе, именно *това* бебе — отвърна тя.

Уолкот погледна многозначително Питър Хорн. И Хорн го разбра правилно. Това бебе — или никога вече нямаше да види Поли. Това бебе, или Поли щеше да бъде в някоя тиха стая, забила поглед в нищото до края на живота си.

Отидоха заедно при машината.

— Щом тя може да го понесе, ще успея и аз — рече Хорн и я хвана за ръка. — Работих здраво доста години, така че може пък да е време да се оттегля и да стана абстрактна фигура за разнообразие.

— Ако трябва да съм честен, завиждам ви — каза Уолкот, докато правеше някакви настройки на сложната машина. — Между другото, пребиваването ви там може да ви направи автори на такъв философски труд, на който биха завидели Дюи, Бергсон, Хегел и всеки друг. Може и аз да „намина“ да ви видя някой ден.

— Ще бъдете добре дошъл. Трябва ли ни нещо за пътуването?

— Нищо. Просто легнете на тези маси и не мърдайте.

Бръмчене изпълни помещението. Звук на мощ, енергия и топлина.

Поли и Питър Хорн легнаха на масите, хванали се за ръце. Двойният черен похлупак се спусна отгоре им. Стана тъмно. Някъде в болницата пропя часовник — *Тик-так, седем часът. Тик-так, седем часът...* и постепенно заглъхна.

Ниското бръмчене се усили. Машината проблесна със скрита, подвижна, концентрирана мощ.

— Има ли някаква опасност? — извика Питър Хорн.

— Никаква!

Мощта изрева. Сякаш самите атоми на помещението се разделиха на враждуващи лагери. Двете страни се бореха за надмощие. Хорн отвори уста да изкрещи. Вътрешностите му станаха пирамидални и издължени от ужасните електрически удари. Усети как някаква сила опъва, всмуква, изисква от тялото му. Жадуваше, душеше и притискаше помещението. Измеренията на черния похлупак над него се разпънаха, изкривиха се в невъзможни равнини. Потта по лицето му не бе пот, а чиста есенция на измерения! Крайниците му биваха изкълчвани, блъскани, ръгани, сграбчвани ненадейно. Започна да се топи като восък.

Чу се някакво изщракване.

Хорн мислеше бързо, но спокойно. Какво ли ще бъде, когато с Поли и Пай се приберем у дома и ни дойдат гости? Как ли ще изглежда всичко?

Изведнъж разбра как ще бъде и мисълта го изпълни с огромно благоговение и чувство за вяра и сигурност. Щяха да си живеят в същата бяла къща на същия спокоен зелен хълм, с висока ограда, държаща настрана любопитните. И доктор Уолкот ще минава да ги види, ще паркира бръмбара си на двора, ще изкачва стъпалата и на прага ще го посреща високият строен Бял паралелепипед със сухо мартини в змиевидната си ръка.

А във фотьойла в другия край на стаята ще седи Белият овал, ще чете Ницше и ще пуши лула. Пай ще тича нагоре-надолу. Ще започнат да си бърбят, ще дойдат още приятели, Белият овал и Белият паралелепипед ще се смеят, ще разказват вицове и ще предлагат малки сандвичи и питиета. И ще бъде чудесна вечер, изпълнена с разговори и смях.

Точно така ще бъде.

Щрак.

Бръмченето спря.

Похлупакът се вдигна.

Всичко бе свършило.

Бяха в друго измерение.

Чу вика на Поли. Беше много светло. Спусна се от масата и спря, примигна. Поли тичаше. Наведе се и вдигна нещо от пода.

Синът на Питър Хорн. Живо розовобузесто синеоко момче в ръцете ѝ, гледаше объркано и ревеше с цяло гърло.

Пирамидалната форма бе изчезнала. Поли плачеше от щастие.

Като трепереше и се мъчеше да се усмихне, Питър Хорн пресече стаята, прегърна Поли и детето едновременно и заплака заедно с тях.

— Е... — рече Уолкот и отстъпи назад.

Дълго не помръдна. Гледаше как Белият овал и стройният Бял паралелепипед държат Синята пирамидка в отсрещния край на помещението. Влезе някакъв асистент.

— Ш-ш-ш — опря пръст на устните си докторът. — Сигурно искат да останат насаме известно време. Елате.

Хвана асистента за лакътя и двамата тръгнаха на пръсти към изхода. Белият паралелепипед и Белият овал дори не се обърнаха, когато вратата се затвори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.